

поощряват от учителя, след което се съставя план и се пристъпва към писането на самото съчинение.

Писането на съчинения е сложен психически процес за учениците билингви. Успешното постигане на тази задача в началните класове изисква усилия както от страна на учителя, така и от страна на учениците. Основна задача на учителя е непрекъснато да обогатява активния речник на учениците не само в устен план, но и да създава навици у тях да използват нови думи в писмената си реч.

Една от основните задачи на съвременното начално училище е да се стимулират „словесно-творческите изяви на учениците... чрез съставяне на различни видове устни и писмени текстове“ с цел да се развият комуникативно-речевите им способности. Като резултат от тях се очаква да придобият умения „да пишат, като спазват изискванията на изучените правописни и калиграфски правила“ и „да разказват устно и писмено подробно съдържанието на познат текст по план, даден от учителя“ (Указания, 1997). От дадените указания обаче не става ясно точно какви писмени умения трябва да бъдат изградени у учениците и по какъв начин това би трябвало да стане. Не е ясно как ще се работи с учениците билингви, които, както е известно, имат много по-големи проблеми с писането на свързан текст, отколкото с говоренето. Писането, като по-сложен психологически процес, изисква по-голяма концентрация на личността и по-добра координация на редица анализатори, които обикновено при говоренето може и да не участват.

А. М. Шанхарович и В. И. Голод (1986) определят текста като единица на речевата дейност, която се реализира чрез съдържателната страна на когнитивните структури.

Според Б. Шневли (1995) чрез съществуващите семиотически системи езикът (устният текст) става „видим“ (като се приема, че писмените знаци са вид семиотичен код). В. Дреслер (1970) определя, че „висшата и най-независимата единица на езика не е изречението, а текстът“. И от гледна точка на лингвистиката със съдържателния анализ на текста (семантико-синтетическия анализ) се занимава приложната лингвистика (О. И. Москальская, 1980).

П. Пенчев (1983:22) разглежда текста като „тематично единство – връзка между тема (заглавие) и съдържание на изказването; смислово единство – връзка между съдържание и замисъл (основна мисъл) на изказването; като структурно единство от компоненти (части) с отделни микротемати (подтеми); като „сцепление“ меж-